

NĚMECKO/ČESKO: O víkendu pod Braniborskou bránou v Berlíně proběhla zatím největší demonstrace proti válce. Podle oficiálních odhadů se na ní sešlo 13 tisíc lidí, podle organizátorů demonstrace přišlo 50 tisíc lidí. Takže jsme někde u 25 tisíc, když si dvěma vydělíme nadšení organizátorů a vynásobíme skepsi pozorovatelů. Hlavním požadavkem demonstrantů bylo ukončení dodávek zbraní Ukrajině. A to i se zdůvodněním, že jaderná velmoc se v konvenční válce porazit nedá. Ve stejnou dobu publikovala agentura Median v ČR výsledek svého průzkumu, z kterého vyplynulo, že drtivá většina respondentů, v tomto případě 89 %, si přeje, aby se konflikt začal řešit diplomatickou cestou.

A 56 % vidí smysl v tom, že Rusko utlučeme dodávkami zbraní na Ukrajinu. Zdá se, že mnozí z respondentů si pod diplomatickým řešením představují i dodávky zbraní. Ale kdo jsem, abych si stěžoval. Volání po diplomatickém řešení, tedy po míru, začíná hrát prim i přes mediální nenávist vůči Rusku. Asi začíná převažovat údiv nad tím, že ve válce se zabíjí a ničí a že takové jednání je v dobré společnosti prost nevhodné.

Mediální zkratky a zprávy jsou plné neosobních čísel. 100 vojáků zemřelo hrdinskou smrtí (Ukrajinci), sto žoldáků pošlo zaslouženou smrtí (Rusové). Smrt zabitím je odporná v každém ohledu a na jakékoliv světové straně. K mému neštěstí jsem v internetovém prostoru viděl jedno video. Mělo asi tři minuty. Byl na něm voják, jistě fotr od rodiny, plížil se vstříc politiky definovanému protivníkovi, jinak dalšímu fotrovi od rodiny, předpokládám. Plížil se jakousi strouhou s vodou do půlky stehen. Asi měl v plánu světovými politiky definovaného nepřítele přepadnout ze zálohy a rozbít mu lebku. Jak to tak ve válkách chodí.

Z výšky ho snímal dron s kamerou. Chvíli ho jen sledoval. To jeho plížení strouhou. V normálním světě by takový fotr od rodiny šel nejspíš zkontrolovat past na úhoře, které by pak dětem donesl na talíř. Tady měl přes rameno nějakou pušku. A vytyčený cíl. Dron ovšem opustil svou roli pasivního pozorovatele a stal se aktérem. Zpod kamery vypadl jakýsi červený váleček. Blížil se k fotrovi od rodiny ve státem nařízené funkci vraha. Váleček dopadl na hladinu. Čekal jsem, že to bouchne, že uvidím utrženou končetinu letící vzduchem. Nic takového.

Váleček se tiše vznášel na hladině. Jako parníček ve vaně. Jen ho postrčit a vrátit se do dětství. Ale ne, parníček se nám rozbil a začal vypouštět jakýsi dým. Voják ve strouze, v normálním světě fotr od rodiny, v zoufalé snaze uniknout hrabal rukama nohama a snažil se dýmu utéct. Proč? Vždyť je to jen kouř. Chyba lávky. Po několika málo metrech voják ztuhnul. Bylo vidět, že se nemůže pohnout. Spadl do strouhy, obličejem pod hladinu. Adrenalin divákův si bere do ruky popcorn a začíná si užívat předloženou zábavu.

A ta přišla. Vojákovo tělo, v normálním světě tělo fotra od rodiny, sebou začalo škubat. Snad v marné snaze vynořit se nad hladinu a nadechnout se vzduchu, který je přece pro všechny tak přirozený a běžně dostupný. Jenže nemohl. Jeho tělo bylo paralyzované. Záškuby skončily. Je po něm, ptá se znuděně divákova zhýčkanost americkými betaverzemi válek z Hollywoodu? Ale kdeže. Představení je pouze na začátku.

Po chvíli, kdy voják vypadal, že je po něm a divák se začal dožadovat navrácení vstupného, došlo k dalšímu záškubu. Vojákovi, jinak synovi své matky, fotrovi od rodiny, došlo, že by rád ještě žil. Že by rád zase domů. Nevím, dělat něco hezkého. Postavit chlív pro prasata? Pomilovat se se ženou? Pohládit své děti? Dodělat ten prototyp perpetuum mobile? Opít se do němoty v hospodě s kamarády? Je to jedno. Příští křečový záškub, to volání o vlastní život, vojáka obrátilo obličejem k nebesům, do kterých se za chvíli odebere z nařízení státu a jeho politiků.

Neležel klidně. Jeho nohy i ruce s sebou škubaly. Choval se jako smyslů zbavený. Jako dnešní doba. Sprostě si umíral před zraky neosobního dronu, který se vznášel několik málo metrů nad jeho zoufalým umíráním. A sledoval. Natáčel tu jeho trapnost utrpení z nařízení státu a globální politiky. Fotr od rodiny. Syn své matky. Láska vlastní manželky. Pojídač brambůrků. Polykač vzduchu, kterého se mu v paralyzovaném těle nedostávalo, protože, jak bylo patrné v závěru jeho umírání, už se neuměl nadechnout. Jen trapně otvíral pusu a lapal po vzduchu doprovázen křečemi po celém těle, které s ním cloumaly v malé strouze s vodou do půlky stehů, kde by v normální době šel vybrat past na úhoře, aby měly děti co do úst, teď tu uboze a pateticky umíral a vytvářel tím sirotky a vdovu. Sobec jeden. I svaly nutné k dýchání nejspíš vypověděly službu v paralýze doby. Už zdechni, zdechni už, nepříteli, fotře od rodiny, synu své matky, zdechni člověče, jedinečná lidská bytosti, zdechni ty ubohý posluho globální politiky, té továrny na smrt.

Nevím, z které byl armády a na kterou armádu se snažil udeřit ze zálohy. A je mi to jedno. Obě strany se chovají zrudně. Tohle není lidská civilizace. Lidská civilizace, ta skutečně lidská, by neposlala fotra od rodiny umírat za strašlivého utrpení někam do strouhy. Nenatáčela by si ho dronem. Neměla by z jeho smrti radost. Lidská civilizace, ta skutečně lidská, by spolu mluvila a jakékoliv úklady a pletichy by vyřešila u stolu. Jsem jen pacifista, volání po míru není volání po vítězství jedné ze stran, ale po ukončení toho barbarství ze všech stran. Musí to zaznívat. Musí.

Pod Braniborskou bránou bylo těch lidí málo, zoufale málo. Desítky milionů jich tam mělo být. Stejně jako v každém hlavním městě po celém světě. Kdyby přišel takový tlak, začne se jednat. Všichni ti šílenci u koryt by k tomu byli dotlačeni.

AUTOR: Štěpán Cháb

To se mi líbí

Okomentovat

Sdílet

0 komentářů

Napište komentář...